

minnewal pühhapäwal ühhestkoust ärralätsime, ja minna piddin koiu minnema; siis juhtusin minna willets weel kõrtsi sisse astuma: seal ollid weel üks paar sõbbrad: meie hakkasime jutto aiama, ja wõtsime ka wähe Jummalala wiljokest, ja nenda siis aeg wotwis. Oh minna õnneto mees et ma piddin kõrtsi minnema!

Josep. Kus siis so naene olli? efs se olnud karia wastowõtmas? efs se woid lojusfed kinnipaana?

Se mees. Naene olli ka kõrtsi juhtund. Ta olli jo enne mind seal, ja olli wähe ka rüpanud, nenda et ta wärsfind olli: ja kui meie kest õsel koiu tullime, siis ei tulnud lojusfed meie meleat. Meie uinusime magama, ja hommikul kui meie ülestoussime, siis olli hobbone ja härg laddund.

Josep. Kes teab kas siis metsalised neile otja peäle on teinud; ehk nemmad wah-

wahhest kühhogi on sattunud, kus muud aiasid innimesed neid on küni sanud.

Se mees. Jo need on hundi perfes. Teisel hommikul ma leidsin neid metsast, kui jo metsal:ne neid poleks olli nahka panud. — Oh ma waene mees! oh ma willets mees! Mis peab minust nüüd sama? — Moias ma ka käisin abbi otsimas: kust meiesuagune maialt peab abbi ja armo otsima, kui omma wannematte kääst? Agga moisa wannemal ka kowwa südda. Käl ta warm on teopäwi teoga aiama; agga kui meiesuagusel willetsus sattub; ei siis olle moisast armo.

Josep. Jah, minno armas küllamees, kui nenda te luggu on, siis ärra sa panne pahaks, kui ühbelgi innimesel halle meel ei tulle fianno willetsusse pärrast. Kui üks innimenne kest on truiste teinud, mis ta kobbus olli teha, ja siis sattub temmale üks äppardus; siis on iggaühhe kobbus hal-